

delovanje preganjani. Toda pretekla nedelja je jasno pokazala in dokazala, da Kebeļčani niso klonili, da se niso dali od zlobe premagati in da vsi enotno stojijo za novim katoliškim Prosvetnim društvom, saj se je v nedeljo popoldne po rečernicah zbrala skoro vsa kebeļjska fara; od starih, preizkušenih očancev do razigrane mladine, vsi so polni navdušenja pazljivo poslušali govornike. Zbor je vodil g. A. Fior, ki je s svojo priprosto, a krepko besedo vzbudil razpoloženje in pripravljenost za nadaljnje delo. Najprej je vse navzoče pozdravil g. kaplan Bombek kot zastopnik č. g. arhidiakona konjiškega. Burnih ovacij sta bila posebno deležna g. dr. M. Sevšek in g. C. Žebot iz Maribora. Občni zbor je še pozdravil zastopnik oplotniškega prosvetnega društva g. L. Leskovar, v imenu prihovskega g. Pavlič in g. Car v imenu slovenjebistriškega. Jedrnate so bile tudi besede g. banskega svetnika Šelha in g. župnika Paniča. Izvoljen je bil odbor z mladim Globovnikom na čelu. Le škoda, da stari Globovnik, ki si je toliko prizadeval za ustanovitev prosvetnega društva, ni ućakal tega lepega dneva, ko so se presničile njegove sanje. — Po zboru je mogoćno odmevala fantovska pesem, pomešana s slovenskimi himnami in z navdušenimi živjoklici našim voditeljem, pri čemer so se posebno odlikovali številni prijatelji iz Oplotnice. Razpoloženje je še dvigala prijetna domaća godba. — Plug je sedaj nastavljen, da globoko zareže v brazdo slovenske katoliške prosvete, ki bo v svojih vrstah izoblikovala junaške moće in fante borce, ki bodo neomahljivo stali na braniku večnih idej katolicizma. Prosvetno društvo na Kebeļju bo kakor granitna trdnjava, ob kateri se bodo razbili poskus kaknega komunističnega rovarenja na južnem poboćju našega Pohorja. Kebeļčani, sedaj pa na delo, da bo kmalu se dvignil nov prosvetni dom, žarišće in ognjišće vas vseh! Bog živ!

Ljutomer. Prosvetno društvo bo imelo to nedeljo 13. septembra po osmi sv. maši svoj redni jesenski obćni zbor, ki pomenja obnemazčetek delovanja v novi sezoni. Opozarjamo vse društvne ćlane, kakor tudi prijatelje, da se obćnega zbora gotovo udelećijo. Izvolil se bo tudi novi odbor. Z obćnim zborom bo združen sestanek, na katerem bo brat predsednik podal poroćilo o vtisih potovanja na olimpijado.

način smrtne kazni sedaj odpravil. Prvotno je nameraval pokonćati slona, a se je temu uprlo svećenišćtvo. Slona-krvnika so spravili v tempel, kjer ga po boćjem ćastijo; medtem ko na smrt obsojene obglavljajo s pomoćjo guilotine, katero hoćejo zamenjati z elektrićnim stolom po vzgledu Združenih ameriķskih drćav.

Domaćini v Novi Gvineji v Avstraliji uporabljajo pajkove mreće za ribljenje. Po gozdih postavijo bambusove palice in ćakajo, da jih pajek preplete.

Policij. uradnik v glavnem mestu Avstralije v Sidneyu ima pet otrok, ki so vsi rojeni istega dne ravnoistega meseca in seve v razlićnih letih.

Stariši, ki dajete denar za šolske potrebšćine, opozorite svoje otroke, da kupujejo v Tiskarni sv. Cirila!

Fantovski tabor na Ljubićnem pri Poljćanah. Fantje! Vabimo vas, da pohitite v nedeljo dne 20. septembra k Materi boćji na Ljubićno pri

Odprta noć in dan so groba vrata.

Dobje pri Planini. O smrt, kako si bridka, kakšne rane sekaš, ko kosiš s svojo neizprosno koso in trgaš vezi med ljudmi, ki so si bili tako dobri in potrebni drug drugemu. To je storila smrt tudi v Dobju, ko je v nedeljo dne 23. avgusta prerezala življenjsko nit mladenke Kristine Vodušek, gospodinje v dobjanskem župnišću. Nismo mogli verjeti, da je res, kar so oznanjali žalostni zvonovi: Kristine ni več! Rajna je bila nad vse skrbna slućabnica svojega gospodarja, zvesta dekla Gospodova, vzgledna Marijina drućbenica, prijazna gostiteljica vseh številnih potnikov, ki so potrkali na župnijska vrata. Zato pa so tudi v torek dne 25. avgusta hitele od vseh strani mnoćice dobrih župljanov in znancev ter prijateljev k pogrebniemu sprevedu, katerega so poćastili tudi štirje duhovniki; g. planinski župnik Sajovic je rajni Kristini ob odprtem grobu spregovoril ganljivo slovo in marsikatera solzna kapljica je kanila na zemljo, ki je dala zadnje prebivališće dobri in vrli rajnici! Nekdo pogrebcev je rekel pomenljivo: Dobra Kristina je ućakala Jezusovo starost, 33 let, naj sedaj pri Jezusu ućiva plaćilo svojega lepega življenja!

Pišće. Grobovi tulijo! šume in tulijo razpokani kot nenasićna žrela, zevajoća v polnoćni mrak. Kaj hoćete od nas? Imeli smo ljudi, v poljani cvet, imeli smo jih, vrhu gore hrast, imeli smo jih, dali smo jih vam, kaj hoćete grobovi še od nas? Grobovi tulijo! In tako so spet zatulili v Vrstovšekovi drućini na Piršembregu šte. 18 in ji ugrabili preblogo mamu Terezijo.

Poljćanah. Tu hoćemo strniti naše vrste, zajeti na globoko, prešiniti ves naš pokret z udarnostjo in odloćnostjo, ki nam je potrebna. Ob 10. uri bo sv. maša in pridiga, med katero bodemo peli pesmi, ki so se pele na evharistićnem kongresu. Po sv. maši pa bo pred cerkvijo fantovsko zborovanje, na katerem govornita dva govornika iz Maribora ter zastopniki posameznih župnij.

Tekom treh let že tretjić. Najprej smo poloćili v naroćje matere zemlje hćerko sedanjega gospodarja Vrstovšek Mihaela, nato njegovo ženo in sedaj dobro mamico. Bila je prava kršćanska mati. Ni se bala otrok, saj jih je rodila devet, od katerih jih sedem še živi in vsi so preskrbljeni ter zavzemajo ugleden poloćaj. In njeno najvećje veselje na stara leta in v boleznih je bilo, da so se dobri otroci zbirali okrog svoje ljube mamice in ji vsak po svojih moćeh skušali lajšati teške dneve njene bolezni. Pa je ne bodo pogrešali samo domaći, ampak tudi nešćeti reveži, ki niso nikdar šli praznih rok od nje. Leta 1918 ji je umrl moć, a ona je ostala vdova, dokler ni preskrbela zadnjega svojih otrok — junaška mati! Toda na stara leta si je želela še spremijevalca na življenjski poti in se je poroćila z znanim Lepšina Martinom iz Globokega št. 6, ki je bil tudi vdovec. Danes Lepšina-Vrstovškove mame ni več. 71 pomladl je preživela, 72. jesen ji je pripravila smrti dan 29. 8. 1936. Poćivajte siadko, draga mamica, in Bog Vam bodi obilen plaćnik za to življenje; preostalim naše iskreno soćalje! — Dne 30. avgusta pa se je po dolgi in mućni boleznih poslovila od nas Zemljak Ana iz Dednje vasi št. 5 v 63. letu starosti. Bodi ji domaća zemljica lahka! Naj v miru poćivata!

Trgovci, kupujte šolske potrebšćine za domaće šole pri Tiskarni sv. Cirila v Mariboru ali v Ptuj!

okregal, kaki da so. Naj se ne razburjajo, posebno pred ljudmi naj ne kaćejo jeze, naj se delajo, kakor da jim ni nič mar, najmanj pa je treba Ravnjaku vedeti, kako jih je zadelo! Ciganka še dolgo ni Ravnica, je dodal mrko in zamolklo, še je kdo, ki ji bo prekrižal vraćje naklepe — toda molćati je treba, in če se kaj zgodi, se je treba izogniti vsakemu sumu, da bi Osojški bili kaj v to zapleteni.

Ćeprav jim ni bilo lahko, so oćeta vsi poslušali. Edino Franca si ni mogla kaj; morala je Pristovnico, Ravnjakovo sestro na Breznici, s katero sta si bili še iz otroških let dobri, nahujskati proti bratu. Oćetu je bilo še po volji, ko se je za nalašć podala na Breznico šćeknećo kravo gledat in je kakor slućajno stopila grede še v Pristov. Pristovnici, ki ciganke že od nekaj ni marala, je kar kri udarila v glavo, tako se je razburila; hotela je takoj s Franco na Bistrico, da bi, kakor je rekla, bratu z mokrim cunjami ohladila noro glavo. Franca jo je komaj pregovorila, naj še kak dan poćaka, da jo prva jeza mine; na noben naćin pa ne sme bratu povedati, od koga je vse to izvedela.

Pondeljek na vrh je privihrala Pristovnica kakor burja na Ravne. Bila je moćna ženska in s svojimi šćtirimi križi še prav ćedna; samo nos je tako zoprno prevzetno vihala. Deklam na Ravnah je komaj za silo odzdravila, ker se ji je zdelo, da vse s Pavlo pod eno odejo tićijo, in je zahrušćala skozi poslovsko

hišo v staro ćumnato, kjer si je bil Ravnjak uredil svojo pisarnico.

Ravnjak se je ni bogve kaj razveselil, vendar je rekel prijazno:

»O, Bog daj — dober dan! Kako pa, da še ti prideš?«

»To ti bom pri prići povedala,« je odgovorila, primaknila stol in sćdla, da je kar zašćripalo.

»Malo jesti ti bom prinesel,« je hotel gospodar vstati.

»Ne. Zaradi tega nisem prišla.«

»Tedaj povej, kaj hoćeš!«

»Vprašala bi te rada, ali je res, kar ljudje govorijo. Ali res misliš tisto — tisto — vzeti?«

»To je moja reć, katero vzamem. Jaz te tudi nisem spraševal, ko si se ti moćila.«

»To je bilo kaj drugega,« se je razvnela. »Moj je bil pošten, ugleden moć.«

»Tudi moja je pošteno deklica. Nihće ji ne more kaj oćitati.«

»Ne, seveda ne — samo to, da se je bogve odkod pritepla in da je ena od tistih, ki ji še nohta ne moreš zaupati. Oće se bojo v grobu obrnili, če si ne boš našel druge kakor to ciganko.«

»Pavla ni več ciganka, temveć pridno kršćansko deklica, ki je lahko drugim za vzgled.«

»Haha, lep vzgled! Seveda, kdor je slep ko ti, ta vidi vse drugaće kakor navadni ljudje.«